

חומות של תקווה.../ מאת ענבר אמיתי

אני שוכבת במיטה, ספק מנמנמת ספק ערה. התריסים מוגפים, קרני השמש אינן יכולות לחדור, להאיר מעט את העלטה השוררת בחדר. שקט מעיק. המחשבות מאיימות לפרוץ החוצה ואני רוצה לזעוק: "לא יכול להיות שזה קורה לי... כבר התגברנו על המכשולים, החיים התחילו להיכנס למסלול המתאים, הכל זורם כמתוכנן..." והנה, מישהו שם למעלה מחליט לטרוף את הקלפים ושוב אני ניצבת בפני מבחן חיים חדש. ההלמות ברקות מקשה עליי לרכז את מחשבותיי ואני שוקעת לתוך הדכדוך. צלצול צורם וטורדני מתחיל לחדור לתודעה, אני מחליטה להתעלם. אני מעדיפה להתייחד עם כאבי, עם עצמי, לעשות סדר בבלגן. אני לא זקוקה כרגע לנחמה של האחרים. לא עוברות דקות אחדות והצלצול חוזר להטריד. אני מושיטה את ידי, מגששת באפלה, מחפשת את המכשיר כדי להשתיקו. רגע לפני אני מחליטה לענות, אני יודעת שחברתי הטובה לא תרפה. אנהל איתה שיחה קצרה ואזכה שוב ל"זמן איכות" עם עצמי. אני עונה, מנסה להתנצל על כך שאינני מרגישה טוב ושלא אוכל להאריך בשיחה אך חברתי מתעקשת. "מחפשים מורה לחינוך גופני בבית ספר לחינוך מיוחד... אם לא תשלחי קורות חיים מיד, אעשה זאת במקומך". אני הודפת אותה מפניי ומבטיחה שאעשה זאת כשמצבי ישתפר.

הראש מתחיל להיות כבד. "אלוהים אדירים, איך אפשר לקבל החלטות כשהפצעים עוד מדממים? חינוך? חינוך מיוחד? מאיפה אקח את הכוחות להעניק לילדים אהבה, הבנה, קבלה, שמחה?" כאב הראש מכריע אותי, אני גוררת את עצמי לארון התרופות, מייחלת להקלה. הכאב הולך ומתפוגג אך קולו של המצפון נשמע עכשיו ברור יותר: "שלא תעזי לפספס הזדמנויות, את חייבת לעבוד, זה יזרז את תהליך ההתאוששות מהמשבר, את עלולה להצטער..." אני מנסה להתעלם אך הוא ממשיך לייסר, לא מוותר. אני מבקשת לפייס אותו, מבטיחה לפחות לגשת לראיון בהנחה שוודאי יש מועמדים נוספים ובלאו הכי המשרה אינה מובטחת לי בינתיים.

הפתעתי, מנהלת בית הספר מתרשמת מכישורי ומודיעה לי על קבלה למשרת מורה לחינוך גופני, בבית ספר לילדים עם אוטיזם. אני מנסה להרגיע את סערת הרוחות שתוקפת אותי... "אעסוק בעבודה זו רק שנה, אנצל זאת להוצאת רישיון ההוראה, שיהיה... אולי אזדקק לזה פעם..."

צלצול הפעמון מנער אותי בבהלה מקהות החושים בה אני שרויה. תוך דקות, אני פוסעת לעבר כיתת "חליל" כמו מריונטה המובלת אל היעד, מבלי שיש לה את היכולת לנקוט עמדה או להתנגד. אני משתהה מעט ליד דלת הכיתה, צעקות הילדים הנשמעות מעבר לדלת מתערבבות עם דפיקות הלב החזקות, ההולמות בחזי. אני לוקחת נשימה ארוכה וצוללת אל הלא נודע. שמוי שמיים! אין דין ואין דין, כל ילד הטוב בעיניו יעשה. יותם יושב על הרצפה, מנדנד עצמו ובוכה. עידן רץ במעגלים, כרץ מרתון שטרם סיים את מסלול הריצה. יוסי עומד על השולחן כשהסייעת מנסה להרגיעו ולהורידו. טל מפזר את חלקי הלגו על הרצפה, מידי פעם מעיף את אחד החלקים באוויר. אני מתבוננת המומה אך לא משותקת. אני מוצאת את עצמי מגלגלת במוחי רעיונות איך אפשר להתגבר על הכאוס הזה. מנסה להעלות מהזיכרון את החומר התאורטי שלמדתי באוניברסיטה על אוכלוסיית הילדים עם האוטיזם. מנסה להבין מהם הצרכים של הילדים, מה מאפיין את הקשיים שלהם, מה יכול לחזק אותם. אני מרגישה "איך האש חודרת בי ובווערת עד עומק ליבי". "אלוהים אדירים, אם גזרת על נשמת ילד קטן לגדול בייסורים אז תן לי את הכוח, תן לי את האומץ להחזיר לו את הטעם לחיים"...

יום הולך ויום בא. יותם, עידן, יוסי וטל לא עוד שמות נעלמים אלא, שזורים הם בתוך נשמתי, בתוך חיי. ערב ערב אני מאתגרת את עצמי מחדש, מחפשת צוהר לעולמם הסגור, מוצאת בתוכי מעיינות יצירה שלא ידעתי על קיומם. חיברתי שירים, יצאתי איתם בתופים ובמחולות, צעדנו בחוף הים כשאנחנו נהנים מרחש הגלים ומליטופה החם של השמש. מאחר והאמצעים העומדים לרשותי דלים, נאלצתי לא פעם ליצור יש מאין. הפכתי פחי אשפה לסלים, כסאות לשערים והכנו כדורים מעיתונים. אני מוצאת את עצמי מחכה בהתרגשות ליום המחר, לגלות שטל כבר הצליח לקפוץ בשתי רגליו לאחר תקופה ארוכה של תרגול. על חיוך שעולה על פניו של יוסי כשהוא פוגש אותי, על היכולת לשיר איתי את כל מילות השיר ללא טעות. על צחוקו המתגלגל של יותם כשמצליח לטפס עד לשלב האחרון בסולם. שפע של רגשות מתעוררים לחיים, אני מצליחה להחדיר קרן אור לעולמם ה"מבוצר" והם מתמסרים באהבה. אנחנו מנהלים יום יום "מלחמה" עיקשת על תנועה נוספת, מילה חדשה ותגובה מכוונת. מה שברור ומובן מאליו לאחרים, עבורם זה כמו לטפס לאוורסט. כל דבר חדש שנרכש מחזק את הרוח, מעורר תחושה של סיפוק והנאה גדולה. זר לא יבין זאת... הוא נותר ללא אמונה כי האדמה השוממה תצמיח יבול. הזרע החדש מגיע קודם כל למקומות החשופים והשוממים כך שהאדמה

השוממה נחה וממתינה לזרע המבורך שיגיע על כנפי הרוח. מה שנראה לנו מת אינו מת, מה שנראה לנו אבוד אינו אבוד ומה שאמרו כי אין הוא אפשרי נעשה בברור אפשרי.

באתי אליהם מתוך בדידותי, מתוך שתיקתי. ביקשתי לתת להם טעם לחיים והם מילאו את עולמי באהבה ויצירה. ביקשתי לנפץ את חומות שתיקתם, את קירות בדידותם, והם הפיחו בי תקווה ואמונה. הפכתי עבורם לדמות משמעותית אך הם נתנו לי משמעות חדשה לחיי, מילאו את חיי בחמלה, אתגר ונתינה. הם המתינו לזרע החדש ואני המתנתי לאדמה הנכונה כדי להופיע במלוא נוכחותי...

" אם נדע לאהוב אז נישא את הראש- לא גאים, לא שפלים- פשוט בני אנוש".

ואני כל שאוותה נפשי היא להיות בת אנוש...